

Читам, па шта? 2021.

„Чика Фјодор, пас и мачак“, Едуард Успенски

Ово је прича о Чика Фјодору, дечаку који напушта своју кућу са мачком који уме да говори. Они одлазе да живе на селу јер Фјодорова мама не воли животиње и не дозвољава му да задржи мачка. Ту почиње њихова авантура.

Фјодор на пут креће одважно не знајући шта га чека. На срећу, он је самосталан, сналажљив и одговоран дечак а има и помоћ својих другова мачка Морнаревића и пса Шарика. Кућу у којој ће живети су лако нашли јер нажалост људи напуштају село. Живот на селу није тако једноставан, треба производити храну, одржавати кућу, сналазити се за огрев. Другари сложено решавају проблеме упадајући у смешне ситуације. Пошто мачак воли млеко, купио је краву Мурку. Набављају Тр-тр Митју, необичан трактор који уместо горива користи храну. Смешан лик је и поштар Пећкин који их посећује и који игра кључну улогу јер ће јавити Фјодоровим родитељима где се дечак налази. Посебно ми је драг лик пас Шарик који постаје јако тужан када схвати да не може да постане ловачки пас јер нема срца да убије зеца. Уместо тога, постаје сафари фотограф. Роман се срећно завршава, јер Фјодорови родитељи долазе у правом тренутку када се он разболео. Фјодор се враћа кући са птицом чавчицом али растанак са друговима није тужан јер су они заволели живот на селу.

Књига је на мене оставила јак утисак. Поред тога што је писана на шалјив и занимљив начин, читаоца тера да стално чита даље. Свако дете би могло да у Фјодору препозна себе у разним ситуација и да замисли себе јер је бар једном пожелело да оде од куће. Прича нам говори и о врлинама код људи јер су сви јунаци смели, храбри, досетљиви и узајамно брину једни за друге. Мислим да би по сценарију овог романа могла да настане одлична позоришна представа.

Милица Вукадиновић III₂

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Прочитала сам књигу Дејана Алексића „Кога се тиче како живе приче“ за коју бих рекла да је постала једна од мојих омиљених књига. На врло неочекиван начин писац је описао тајни живот прича и увукао ме у свој свет маште.

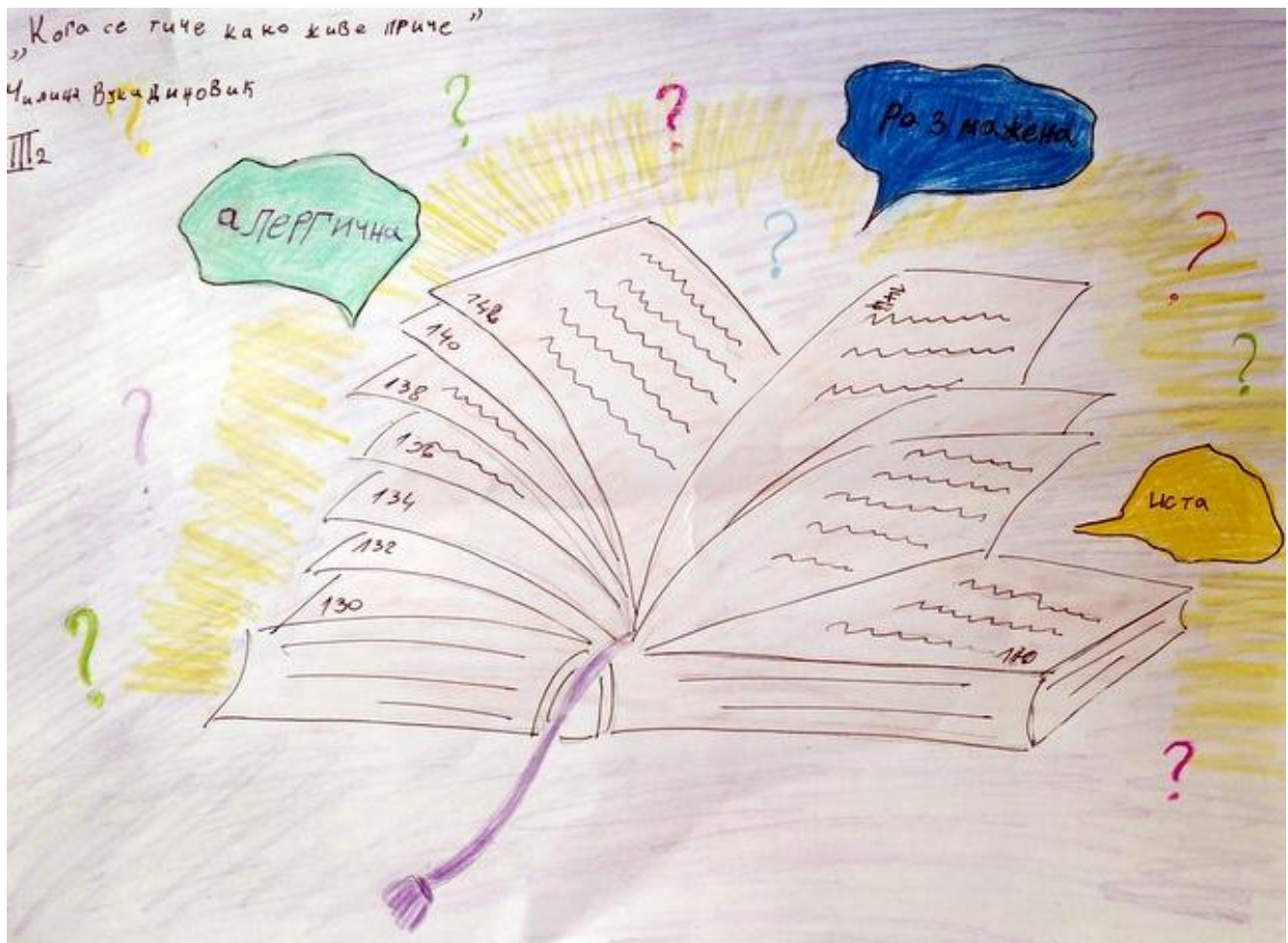
Књигу бих препоручила свој деци јер су приче шаљиве, ни мало досадне, пуне неочекиваних догађаја. Главни ликови су приче и ликови који у њима живе. Приче су оживеле, писац са њима разговара као са живим бићима, решава њихове проблеме и неспоразуме, страхове, сумње. Због неких прича писац чак губи живце.

Посебно ми се допала „Алергична прича“. Док је писац читао причу, чуло се једно гласно „Апћиха“! Чудио се ко је то? Врло га је изненадило откриће да је прича алергична на читаоце. Писац јој је рекао да је он алергичан на уши слона. Прича је питала да ли је он читалац, писац је био лукав и рекао је да није. Она је тада сумњичаво погледала писца и поново питала да није неки читалац у близини. Била је поново преварена јер је писац одговорио да нема никога. На крају писац ме је саветовао да ако сретнем неку алергичну причу, треба да се претварам да нисам читалац.

Књига је врло маштовита. Приче су о предметима из наше свакодневнице. Тако је ту прича о рупи, о једној размаженој причи, о истим причама... На страници приче која бежи нема ничега јер је она побегла.

Препоручујем ову књигу вршњацима, посебно онима који мисле да не воле да читају јер би уз њу заволели читањи. Књига би их забавила, насмејала и натерала на размишљање.

Милица Вукадиновић III₂

„Роња, разбојничка кћи“, Астрид Линдгрен

Роња се родила једне олујне ноћи, док су окрутне харпије облетале око Матисове тврђаве а њена мајка се порађала и певала. Већ тада је било јасно да ће се родити једна посебна девојчица.

Роман описује ривалство два разбојника, Матиса и Борке и њихових банди. Роња је у почетку била срећна и задовољна својим животом али се то временом мења. Са друге стране, Бирк, Боркин син, није желео да води разбојнички живот. Роња је одрасла слободно, проводила је пуно времена у шуми са животињама и упознала разна чудна бића: гузуљке, сиве бауке, харпије. Једном се десило да ју је Бирк спасио када је упала у снег. Тако почиње њихово тајно дружење и прераста у блискост. Завада између Матиса и Борке загорчавала је Роњи и Бирку живот. Након једне свађе са оцем, када је изјавио да више нема ћерку, Роња одлучује да напусти свој дом и оде са Бирком. Природа је често била окрутна према њима. Пролеће и лето су провели лепо, али су знали да долази зима коју сигурно не би преживели у недостатку хране и оковани хладноћом. Бирк и Роња су одрасли у грубом окружењу и обоје су сналажљиви, искрени и пожртвовани. Роња је борбена и поносна, чак ни на молбу своје мајке не жели да се врати ако је отац то не замоли. Прича има срећан крај. Матис је пао у очајање без своје ћерке и морао је да попусти да би је вратио. Испунила се и жеља Бирка и Роње о уједињењу два разбојничка клана. У књизи ми се посебно допао лик Ћелавог Пера, оданог Матису, али пре свега приврженог Роњи.

Роман о Роњи је прича о девојчици необичне судбине која одраста међу разбојницима. Можда би неко рекао да је то необична тема за књигу, али поучно је сазнати да постоје и такве дечије судбине посебно ако се са њима упозна дете данашњице које живи удобно у градском окружењу. Поред тога, књига нас води у свет маште, пуна је детаљних описа природе, животиња и натприродних бића. Читајући књигу могла сам јасно да замислим Медвеђу пећину, шуму и њене становнике, дивље потоке и хучни водопад.

Књигу бих препоручила свима који воле авантуру.

Милица Вукадиновић III₂

